

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΥΙΟΘΕΤΗΜΕΝΟ

Ἐπὶ εἰκοσι χρόνια ὁ Ζάν Βινιόλ ἔγραφε μυθιστορήματα γιὰ τὴς λαϊκῆς, ἐφημερίδες. Ὅπως συνήθως, εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ ἐλάμβανον χώραν φόνου, περιπέτειες, δολοφονίες, καὶ οἱ κακοῦργοι ἔκλεβαν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν κοῦνια τους. Ὁ Βινιόλ εἶταν ἀρχεὶ καλὸς συγγραφεὺς. Ἐν τούτοις ὁ ἀτυχὴς δὲν ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα, καὶ εἶχε διαρκῶς στενοχώριες. Ἔταν μετριόφρων καὶ ντροπαλὸς χαρακτήρ, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πηγαίνουν μπροστὰ στὴ ζωὴ τους, ὡς γνωστόν.

Ὁ Βινιόλ δὲν εἶχε ἀργίσει τὸ φιλολογικὸ στάδιόν του μὲ ἐπιφυλ-

πέντε μηνῶν. Ἡ γρηά Ματιέ εἶχε χάσει τὴν κόρη της πρὸ δύο μηνῶν, καὶ παιδευόταν μὲ τὴ ραπτικὴ γιὰ νὰ ζήσει τὸ ἐγγονάκι της. Ὁ Βινιόλ, ποὺ εἶχε ἀγαθὴ καρδιά, τὴν βοηθοῦσε καμμιά φορὰ καὶ τῆς ἔδινε κανένα δεκάριον.

— Καλησπέρα, κυρία Ματιέ!... τῆς εἶπε ὅταν μπήκε στὸ δωμάτιό της. Τί κάνετε; Χρόνια πολλὰ! Ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε μερικὰ σπέρτα;

Στάθηκε καὶ παρατήρησε τὴ γρηά, ποὺ πακετάριζε τὸ μοναδικὸ στρώμα της.

λίδες μυθιστορημάτων. Διατηροῦσε πάντα, μέσῳ σ' ἐνα σὺνταγμα τοῦ οὐνοῦ, τὴν ἐλπίδα νὰ τα ἐκδώσῃ ποιεῖ. Ἐξομολογῶνται χειρογραφοὶ ὁμοιωμάτων, τὰ ἄνευ τῆς ἰσολογίας καὶ τοῦ «ἐπιπέδου ἀσπασίας».

Ἄποτυχως ὅμως οἱ στίχοι δὲν ἀποφεροῦν κέρδη καὶ κανεὶ δὲν ἐδεχέτο νὰ τοῦ τοῦ ἐκδώσῃ.

Ὁ Ζάν Βινιόλ ἐξοῦσε μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἓνα σπιτάκι τῆς συνοικίας Μπατινιόλ. Γιὰ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα του, ποὺ εἶταν πολὺ γρηά καὶ παραλυτῆ, ὁ Ζάν εἶχε ἐπιδοθεῖ εἰς τὴν συγγραφὴν περιπετειῶν μυθιστορημάτων, ὅπως ἓνας ἀποτυχημένος ζωγράφος γίνεταί φωτογράφος.

Ἐννοιοῦθε ἐν τούτοις οἱ τοῦ ταλέντου τοῦ ἦτο ἀνώτερο ἀπὸ τὴς ἀνοησίας ποὺ εἶταν ὑποχρεωμένος νὰ γραφῇ, καὶ συνήθως ἀνεστένεζε βαθειὰ ὅταν συλλογιζόταν οἱ μορφοῦσε νὰ κάμῃ κάτι καλλίτερο καὶ φιλολογικώτερο.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας του ὁ Βινιόλ ἔμεινε μόνος στὸν κόσμον. Δὲν εἶχε συγγενεῖς, οὔτε φίλους; καὶ ἐπληττε ἀργίως στὸ μοναχικὸ του σπιτάκι.

Ἦταν σαράντα ἑπτὰ ἐτῶν πλέον καὶ ἀρχίζε ν' ἀσπρίζῃ. Δὲν ἔτρωγε πολὺ γιὰτὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ στομάχι του, δὲν ἔπινε, δὲν ἐκάπνιζε.

— Ἐχασα καὶ αὐτὴ τὴν παρηγοριὰ τοῦ καπνίσματος, ἔλεγε μελαγχολικῶς. Τί πλήξις! Βαρῆθηκα τῇ ζωῇ, βαρῆθηκα τὸν ἑαυτό μου, τὸν κόσμον, τὴ δουλειά μου, τὰ πάντα. Εἶμαι μόνος καὶ μακάρι νὰ ἐπέθαινα!...

Μία παραμονὴ Χριστοῦγεννίων ὁ Βινιόλ ἀνέβηκε μὲ κόπον τὴς σκάλες ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ τέταρτον πάτωμα ποὺ βρισκοταν τὸ φτωχικὸ του.

Κοντὰ στὸ φτωχικὸ κρεβάτι, τὸ μωρὸ κοιμόταν μέσα σὲ μιά ψάθην κοῦνια.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὴν ρώτησεν ὁ Βινιόλ.

— Τὸ βλέπετε, κύριε Βινιόλ. Θὰ πάω στὸ ἐνεχυροδανεῖσόν τὴν αὐτὸ τὸ στρώμα, εἶπε κλαίουσα ἡ γρηά. Πρέπει νὰ πάω γρηγορὰ, γιὰτὶ τὸ γραφεῖο κλείνει ἔνωρις σήμερον... Θὰ μοῦ ὠσοῦν τουλάχιστον δέκα φράγκα...

Τὸ στρώμα εἶναι μάλλινο... — Θα δώσης τὸ στρώμα; Καὶ ποῦ θὰ κοιμάσαι μ' αὐτὸ τὸ κρεῖ;

— Τί νὰ κάνω; Ἡ ἀδελφή μου εἶναι ἀρρωστη βαρεῖα καὶ τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, γιὰτὶ ἔχει χρόνια ἀρρώστεια. Θέλω νὰ τῆς πάρω γιὰτρικὰ.

Δὲν πειράζει ἂν κοιμηθῶ λίγες βραδιεὶς στὴ ψάθα. Δὲν ἔχει κανένα νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἀνησυχῶ ὅμως γιὰ τὸ παιδί. Συνήθως τὸ ἐμπιστεύομαι στὴ θυρωρὸν ὅταν φεύγω, ἀλλὰ ἀπόψε ἔχουν χριστοῦγεννιατικὸ γέμμα.

Ὁ Βινιόλ ἐδάκρυσεν. — Ἄφησε τὸ στρώμα σου κυρία μου, τῆς εἶπε. Μοῦ μένουν δεκαπέντε φράγκα. Πάρτα! Τρέξε στὴς ἀδελφῆς σου. Τὸ μωρὸ κοιμάται. Φέρτο στὸ δωμάτιό μου. Ἄν ξεπνήσῃ τοῦ δίνω ἐγὼ τὸ γαλατάκι του. Ποῦ εἶναι τὸ μιμιπερόν;

— Τί καλὸς ποῦ εἶσθε, κύριε Βινιόλ, τοῦ εἶπε δακρυσμένη ἡ γρηά Ματιέ, καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ μωρὸ τῆς καὶ ἔφυγε.

Ὁ συγγραφεὺς ἔμεινε μόνος μὲ τὸ μικρὸ στὴν κάμαρά του. — Ἐγίνα καὶ παραμάνα! εἶπε καὶ ἐκάθησεν νὰ γράψῃ.

Αὐτὸ τὸ βράδυ ὁ Βινιόλ ἔγραφε μὲ ἐξαιρετικὸν κέφι. Ὁλόκληρο τὸ μυθιστόρημα ἐτροποποιήθη μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Τζάκ.

Ἐξάφνα ὁ μικρὸς ἄρχισε τὰ κλάματα. Ὁ Βινιόλ ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τὸ ἐντάντεψε ὅταν ἦταν οἰκογενειάρχης πρὸ πολλοῦ. Ἐμεινε ἐκεῖ σιμὰ του πολλὴν ὥρα, καὶ συλλογισμένος παρατηροῦσε τὸ παιδάκι, ποὺ ἠσύχαζε, καὶ ἐσφιγγε μὲ τὰ χερῶν του τὸ λευκὸ προσκέφαλο.

Τὰ παιδάκια! Πόσες φορὲς τὰ εἶχε χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἀναγνώστους του! Αὐτὸ τὸ κακόμοιρον εἶταν πραγματικὸν παιδί τῆς δυστυχίας! Τί θὰ γινόταν στὸ μέλλον; Ἔταν ὀρφανὸ, καὶ ἡ γαγιά του εἶταν πολὺ γρηά, καὶ ἀφανισμένη ἀπὸ τὴς στερησεις. Θὰ τὸ ἐβάζαν στὸ ὄρφανοτροφεῖο... Ὅταν γινόταν ἰσως κακοῦργος μιά μέρα, — ἀληθινὸς κακοῦργος — μέλλον καταδικῶς! Τί τοῦ ἐπέφυλασεν ἄραγε ἡ ζωὴ;

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
εὐχεται
εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς
συνδρομητὰς καὶ
ἀναγνώστὰς του
Καλλὴ Χριστοῦγεννα

Ἡ σύννοσος του αὐτὴ εἶταν μιά πτωχὴ γρηά, ἡ μητέρα Ματιέ, ποὺ ἔξοῦσε μὲ τὸ ἐγγονάκι της, ἓνα μωρὸ

Ὁ Ζάν Βινιόλ θυμήθηκε οἱ ξημέραν Χριστοῦγεννα. Θυμήθηκε τὸ μωρὸ ποὺ κοιμόταν στὴ χρυσοῦ ψάθα τῆς

